NN 18/2019 (22.2.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-101/18-8 od 19. prosinca 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, radi rješavanja spora između operatora, na sjednici vijeća održanoj 19. prosinca 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev i potvrđuje rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/17-03/06, urbroj: 376-04-18-7 od 14. veljače 2018.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za naplatu mjesečnih naknada virtualnog kanala za nadzor od VIPnet-a Zagreb za razdoblje od prosinca 2013. do lipnja 2016. godine.

U tužbi protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj navodi da je tuženik pogrešno tumačio članak 6. stavak 4. BSA ponude, kojom se isključivo propisuje način izdavanja računa za BSA uslugu. Navedena odredba nigdje ne propisuje da vjerovnik propuštanjem izdavanja računa na predmetni način (za razdoblje kalendarskog mjeseca) i u predmetnom roku (u tekućem mjesecu za prethodni mjesec) gubi pravo zahtijevati isplatu naknade za pružene BSA usluge. Takva formulacija ujedno nije predviđena ZEK-om niti bilo kojim propisom donesenim na temelju njega. Tumačenje tuženika da je tužitelj propuštanjem izdavanja računa za BSA uslugu u roku izgubio pravo na naplatu naknada za BSA uslugu nema utemeljenje u BSA ponudi niti propisima iz nadležnosti tuženika, a takvo tumačenje ide u smjeru da je rok za izdavanje računa iz BSA ponude prekluzivan, što bi moralo biti izričito navedeno u BSA ponudi. Tuženik u potpunosti zanemaruje pasivnost u ponašanju VIPnet-a, koji je godinama koristio uslugu tužitelja, bio svjestan ili morao biti svjestan da mu tužitelj pruženu uslugu ne naplaćuje i unatoč tome nastavio s pasivnim držanjem, pa nije jasno iz kojih razloga tuženik u potpunosti zanemaruje karakter VIPnet-ovog poslovnog djelovanja u ovom slučaju i ne karakterizira isto kao neodgovorno. Predlaže da Sud poništi rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je u postupku nedvojbeno utvrđeno kako je tužitelj propustio u roku i na način predviđen člankom 6. stavak 4. BSA ponude obračunati i naplatiti mjesečnu naknadu za virtualni kanal za nadzor. Iako su stranke tijekom postupka istaknule različite stavove oko tumačenja pravne osnove naplate, jasno je BSA ponuda definirala kako se mjesečna naknada obračunava u računu tekućeg mjeseca za usluge pružene u prethodnom mjesecu. Svako drugo tumačenje, ionako već precizne norme, izazvalo bi stoga pravnu i financijsku nesigurnost kod operatora korisnika i ostavilo prostora nedorečenosti. Ističe kako je nadležnost tuženika u prvom redu odlučiti o pravima iz ZEK-a te propisa i odluka donesenih temeljem ZEK-a, sa svrhom ostvarenja regulatornih načela i ciljeva propisanih člankom 5. ZEK-a. U tom kontekstu tuženik je svoje ispitivanje ograničio na postojanje osnove, načina, uvjeta i rokova naplate, kako su isti i navedeni BSA ponudom, stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik djelovao izvan zakonskih ovlasti, već dapače upravo su mu zakonske ovlasti bile te koje su ograničile širinu djelovanja. Time nije uskraćeno pravo tužitelju da, sukladno članku 20. stavak 5. ZEK-a, a u odnosu na podneseni zahtjev, pokrene sudski postupak pred nadležnim sudom, jer tuženik još jednom ponavlja kako nije ovlašten odlučivati u odnosu potraživanja vjerovnika – dužnika izvan granica koje su, u ovom slučaju, propisane BSA ponudom i njenom nedvojbenom formulacijom iz navedenog članka BSA ponude. U odnosu na navod tužitelja kako je ponašanje VIP-a neodgovorno, ističe kako okolnost da je VIP u navedenom razdoblju koristio nadzorni kanal za svoje profile nesporna te da je upravo i to jedan od razloga zašto tuženik smatra da je utvrđivanje okolnosti jesu li